

Ordføreren for forslagsstillerne (Ib Thyregod): Jeg vil gerne til indledning takke justitsministeren for det positive standpunkt, som han dog til sidst tog til det lovforslag, de tre partier her har fremlagt for folketinget.

Som jeg allerede har redegjort for det i min fremsættelsestale, var situationen den, at i den kommissionsbetænkning, som danner grundlaget for lovforslaget, var der en forskel i opfattelsen af dette spørgsmål, idet de tre partier mente, at der burde indføres fuld offentlighed i forvaltningen, mens omvendt socialdemokratiets repræsentant gik ind for alene gennemførelse af partsoffentlighed, og det er, som om denne forskel i opfattelserne hos kommissionen stadig væk hænger ved i justitsministerens udtalelser her i dag, idet de jo rettede sig mod forskellige spørgsmål, bl. a. detailspørgsmål, som vel næppe kan være afgørende.

Der blev mindet om, at vi i sin tid i forbindelse med gennemførelse af lovforslaget om partsoffentlighed gik ind for en revisionsbestemmelse på 5 år, og det er rigtigt; det fremgår jo af loven om partsoffentlighed, at der skal foretages revision af den efter en 5-årig periode. Men som justitsministeren rigtigt citerede fra Folketingstidende, var dette jo et rent praktisk spørgsmål. Den daværende justitsminister sagde udtrykkelig, at man kunne vælge 3 eller 5 år, det var et praktisk spørgsmål. Situationen er altså den, at vi for vort vedkommende i overensstemmelse med den principielle opfattelse, vi har af disse spørgsmål, mener, at de erfaringer, man nu har fået i den 3 års periode, som er forløbet, er tilstrækkelige til, at folketinget kan tage stilling til disse spørgsmål — naturligvis suppleret med de oplysninger, justitsministeren kan give de folketingsudvalg.

Så sagde justitsministeren, at statsministeren havde nævnt spørgsmålet i sin trontale og sagt, at man ville indhente erklæringer fra ministerierne vedrørende spørgsmålet om, hvorledes partsoffentlighedsloven havde virket. Det er rigtigt, at det blev nævnt i trontalen; men baggrunden herfor er formentlig, at de tre partier allerede nogen tid forinden havde bebudet et lovforslag vedrørende disse spørgsmål.

Justitsministeren var noget skuffet over, at lovforslaget var identisk med offentlighedskommissionens lovudkast. Det stand-

punkt forstår jeg egentlig ikke helt. For det første er der jo sket det, som også fremgår af lovforslaget, at der er foretaget visse ajourføringer: love, som er blevet ændret i mellemtiden, er blevet ført à jour i bemærkningerne. Endvidere er der også en forskel med hensyn til offentlighedskommissionens forslag; det drejer sig om et problem, som justitsministeren ikke kom ind på, så vidt jeg forstod, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt embedsansættelser skulle være inde under eller ikke inde under offentligheds-kriteriet.

Vi mener, at loven om partsoffentlighed har virket tilfredsstillende, og det gælder ikke alene på skatteområdet. Justitsministeren siger, at man nu indhenter udtalelser fra ministerierne herom, og det er naturligvis udmærket. Men vi har jo allerede i betænkningen en række udtalelser fra de forskellige ministerier også vedrørende spørgsmålet om fuld offentlighed, og disse udtalelser går i det store og hele ind for, at der med visse begrænsninger kan gennemføres offentlighed i forvaltningen.

Jeg tror også, man må sige, at loven om partsoffentlighed ikke har skabt de administrative vanskeligheder, som man var bange for. Der kom visse henvendelser, bl. a. fra børneværnskredse og fra kommunal side, vedrørende partsoffentlighedsloven; men det er mit indtryk efter den debat, der har været om disse spørgsmål siden, at disse vanskeligheder ikke har vist sig noget videre i praksis. Det samme må formentlig også komme til at gælde en lovgivning om offentlighed i forvaltningen.

Hvis man ser på den omtale, som lovforslaget har fået — og her tænker jeg ikke på justitsministerens alene, men også på den modtagelse, som lovforslaget har fået i presse og offentlighed — må man bemærke, at modtagelsen faktisk har været positiv. Man må sige, at den kritik, der har været fremsat mod lovforslaget, har været bemærkelsesværdig, fordi den har været rettet imod, at lovforslaget ikke var vidtgående nok, selv i forhold til den svenske offentlighedsordning — og jeg har jo forstået, at man nu fra forskellig side foretager sammenligninger mellem det lovforslag, oppositionen her fremlægger, og den svenske offentlighedsordning.

Når forslagsstillerne har valgt kommis-